

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M É N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **Telefónica O2 Czech Republic, a.s.**, IČ: 60193336, se sídlem Za Brumlovkou 266/2, Praha 4 - Michle, zast. JUDr. Karlem Muzikářem, LL.M., advokátem s adresou pro doručování Křižovnické nám. 2/193, Praha 1, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 11. 2008, č. j. 7 Ca 216/2006 - 82,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím předsedy Rady žalovaného ze dne 29. 5. 2006, č. j. 8 904/2006-603, byl podle § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (s účinností od 1. 1. 2006 nahrazen zákonem č. 500/2004 Sb., správním řádem - pozn. soudu), zamítnut rozklad žalobce a potvrzeno jím napadené rozhodnutí odboru ekonomické regulace žalovaného ze dne 28. 12. 2005, č. j. 18513/05-611-IV.vyř.

Uvedeným prvoinstančním rozhodnutím žalovaný schválil „*Metodiku oddělené evidence nákladů tržeb a výnosů, včetně vloženého kapitálu pro tvorbu cen ČESKÉHO TELECOMU, a.s. ve znění přílohy k dopisu ČESKÉHO TELECOMU, a.s. č.j. 101/2005-RIU, která byla předložena Českému telekomunikačnímu úřadu dne 29. 4. 2005, s výjimkou kapitoly 3.2.4. Kapitola 3.2.4. se schvaluje ve znění přílohy č. 1 k dopisu ČESKÉHO TELECOMU, a.s. č.j. 173/2005-RIU, která byla předložena Českému telekomunikačnímu úřadu dne 2. 12. 2005.*“ Podle tohoto rozhodnutí byla žalovanému předložena ke schválení „Metodika oddělené

evidence nákladů, tržeb a výnosů, včetně vloženého kapitálu pro tvorbu cen ČESKÉHO TELECOMU, a.s. (dále též „metodika“). V ní však nebyl splněn požadavek na prokázání shody vstupních údajů (nákladů) v nákladovém účetnictví s údaji uvedenými v auditované účetní závěrce, zejména s ohledem na jednorázové snížení hodnoty aktiv (tzv. impairment). Žalobce byl proto vyzván k přepracování kapitoly 3.2.4., která má uvedenou shodu prokazovat. Přepracovanou kapitolu žalobce dodal dne 2. 12. 2005. Suma vstupních finančních údajů (nákladů), které žalobce přiřazuje podle uvedené metodiky, přitom musela být shodná se sumou finančních údajů uvedených v auditované účetní závěrce, jak vyplývá z části II., čl. 2 odst. 3 opatření Úřadu č. OÚ – 6/S/2000, kterým se stanoví metodika oddělené evidence nákladů, tržeb a výnosů, včetně vloženého kapitálu pro tvorbu cen. Navíc provedení mimořádného odpisu (tzv. impairment) je podle cenového rozhodnutí č. 01/2003, ekonomicky neoprávněným nákladem, proto není důvodná obava, že by jeho zahrnutí do nákladů mohlo zkreslit údaje obsažené v nákladovém účetnictví. Proto byla zmíněná metodika schválena.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí předseda Rady žalovaného uvedl, že předmětem řízení podle § 79 odst. 1 zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o telekomunikacích“; s účinností od 1. 5. 2005 zrušen a nahrazen zákonem č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích – pozn. soudu), je schválení metodiky oddělené evidence nákladů, tržeb a výnosů, včetně vloženého kapitálu pro tvorbu cen pro poskytovatele veřejných telekomunikačních služeb. Účelem tohoto řízení je posoudit, zda metodika povinně předkládaná žalobcem vyhovuje zásadám stanoveným pro tvorbu metodiky v opatření Úřadu č. OÚ – 6/S/2000 (dále též „opatření“), případně vést žalobce k odstranění zjištěných rozdílů, aby mohla být předložena metodika žalovaným schválena. Její neschválení přitom zákon o telekomunikacích neumožňuje. Žalobce byl vyzván k úpravě kapitoly 3.2.4. metodiky, která nevyhovovala zásadám uvedeným ve zmíněném opatření, neboť podle něj se celkový součet nákladů, tržeb a výnosů, včetně vloženého kapitálu, přiřazených k jednotlivým službám, musí rovnat údajům uvedeným ve výkazech účetní závěrky. Žalobce byl proto vyzván k doplnění metodiky tak, aby bylo zřejmé, že vstupní finanční údaje v analýze ziskovosti jsou shodné s finančními údaji uvedenými v auditované účetní závěrce, zejména s ohledem na jednorázové snížení hodnoty aktiv (tzv. impairment). Poté, co žalobce předložil novou verzi kapitoly 3.2.4, která byla v souladu s uvedenými požadavky opatření, žalovaný metodiku svým rozhodnutím schválil. Jednorázový odpis (tzv. impairment) provedený žalobcem přitom náleží mezi ekonomicky neoprávněné náklady podle přílohy k cenovému rozhodnutí č. 01/2003 a není tak nákladem, který je přiřazován ke službám v procesu výpočtu výsledků podle metodiky, ani v roce, kdy byl odpis uskutečněn a rovněž tak ho nelze přiřazovat postupně v následujících letech. Uvedené závěry přitom mají oporu v čl. 4 odst. 2 Doporučení Komise Evropských společenství o odděleném účetnictví a systémech nákladového účetnictví podle předpisového rámce pro elektronické komunikace (2005/698/ES). Navíc žalobce netvrdil, že by se odpis vázal pouze na služby poskytované v rámci univerzální služby, z čehož lze dovodit, že odpis se může týkat i služeb komerčních. Protože předseda Rady žalovaného neshledal žádné pochybení, rozklad žalobce jako nedůvodný zamítl a jím napadené rozhodnutí prvního stupně potvrdil.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 5. 11. 2008, č. j. 7 Ca 216/2006 - 82, žalobu napadající shora uvedené rozhodnutí předsedy Rady žalovaného zamítl. Soud v odůvodnění tohoto rozsudku uvedl, že předmětem sporu byla otázka, zda byl žalobce povinen vykazovat náklady s mimořádným odpisem a dodržovat čl. 2 odst. 3 opatření. Soud dospěl k závěru, že žalobce je povinen při tvorbě metodiky postupovat podle požadavků stanovených v opatření, což vychází z § 79 zákona o telekomunikacích. Účelem opatření je umožnit žalovanému sledování procesu tvorby cen a ověřování výše prokazatelné ztráty. Podle soudu je žalobce povinen postupovat podle zákona o telekomunikacích a prováděcích právních předpisů, včetně opatření a v něm obsažené metodiky. Soud přitom neshledal opatření nezákonným a nepřistoupil ani k požadavku žalobce na vypracování znaleckého posudku, neboť by posudek neměl vliv na předmět řízení. Klíčovým je podle soudu čl. 2 odst. 3 opatření, podle kterého se celkový součet nákladů, tržeb a výnosů, včetně vloženého kapitálu, přiřazených jednotlivým službám podle metodiky poskytovatele, musí rovnat údajům uvedeným ve výkazech účetní závěrky. To však nemá vliv na určení prokazatelné ztráty, která je určena jako rozdíl mezi ekonomicky oprávněnými náklady, včetně přiměřeného zisku, vynaloženými držitelem telekomunikační licence na plnění povinnosti poskytovat univerzální službu, které by poskytovateli univerzální služby nevznikly, pokud by tuto povinnost neměl, a tržbami a výnosy dosaženými držitelem telekomunikační licence z plnění povinnosti poskytovat univerzální službu. Soud tedy uzavřel, že žalobce i přes svůj nesouhlas splnil povinnost předložit žalovanému ke schválení metodiku, která je vedena podle metodiky stanovené v opatření. Žalovaný postupoval v souladu se zákonem, když tuto metodiku, vzdor nesouhlasu žalobce, schválil. Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné kasační stížnosti namítl žalobce (dále též „stěžovatel“), že soud nesprávně posoudil právní otázku. K tomu uvedl, že není důvod, proč by žalovaný nemohl akceptovat rozdíly ve srovnání výsledků oddělené evidence s účetní závěrkou. Ve finančním účetnictví byla provedena ryze účetní operace ve formě jednorázového snížení hodnoty aktiv (tzv. impairment), která se však nemohla vzhledem ke své podstatě projevit v oddělené evidenci. Žalovanému je tato částka známa, přičemž ji může při srovnání výše nákladů uvedených ve finančním účetnictví a v oddělené evidenci zohlednit. Proto podle stěžovatele není důvod, aby po něm byla vyžadována shoda účetní závěrky (finančního účetnictví) a oddělené evidence (nákladového účetnictví). Tento názor vyplývá z rozdílů a specifik obou výše uvedených druhů účetnictví. Stěžovatel zdůraznil, že jím provedený impairment nemá nic společného s vynaloženými náklady, potažmo skutečně vynaloženými náklady, proto je požadavek na zajištění shody nadbytečný.

Druhým okruhem námitek stěžovatel napadá postup soudu spočívající v nevyhovění návrhu na provedení znaleckých posudků, v důsledku čehož neměl být dostatečně zjištěn skutkový stav. K tomu dále stěžovatel uvedl, že se soud nedostatečně vypořádal s posouzením možné nezákonnosti a protiústavnosti namítaného opatření.

S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 11. 2008, č. j. 7 Ca 216/2006 - 82, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje se závěry soudu, přičemž zopakoval svá předešlá vyjádření a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Stěžovatel v replice k vyjádření žalovaného zopakoval své námitky. V nich zdůraznil své pochyby o souladu opatření s právními předpisy vyšší právní síly a namítl, že opatření Úřadu č. OÚ – 6/S/2000 je v rozporu s mezemi zákona o telekomunikacích představovanými § 31 odst. 2 a § 79.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel uplatňuje jako důvod kasační stížnosti námitku odpovídající § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze podat kasační stížnost z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Stěžovatel důvodnost této námitky spatřuje v tom, že soud neprovedl dokazování znaleckými posudky a nedostatečně se vypořádal s namítanou nezákonností opatření č. OÚ – 6/S/2000.

Nejvyšší správní soud neshledává tyto námitky důvodnými. Vlastním úvodem považuje Nejvyšší správní soud za žádoucí stručně přiblížit některé skutečnosti, které jsou pro posouzení věci klíčové. Stěžovatel jak v průběhu řízení před správním orgánem (žalovaným), tak posléze soudem, uplatnil některé argumenty, které s posuzovanou věcí souvisí převážně okrajově a na právní posouzení věci samotné nemají vliv. Nejvyšší správní soud za ně považuje stěžovatelem tvrzené důvody, pro které došlo z jeho strany k jednorázovému snížení hodnoty aktiv (tzv. impairmentu) a s tím související námitku zásahu do vlastnických práv. Předmětem řízení však není vysvětlení a objasnění toho, proč se stěžovatel uchýlil k impairmentu, či zda a jak je pro něj poskytování uložené univerzální služby, vlivem ingerence žalovaného, nevýhodné. Podstata sporu totiž spočívá ve schválení metodiky pro ověřování výše prokazatelné ztráty z poskytování univerzální služby, kterou není zapotřebí dokládat a osvětlovat znaleckými posudky. Nejvyšší správní soud se proto plně ztotožňuje se správnými závěry soudu prvního stupně, podle kterých by požadované znalecké posudky zodpovídaly otázky, které nejsou pro posouzení věci rozhodné. Ostatně znalecké posudky v soudním řízení slouží k objasnění skutkových okolností, o nichž nebylo v dané věci žádných pochybností. Soud prvního stupně proto nepochybil, když nevyhověl žádosti stěžovatele ohledně provedení znaleckých posudků.

K námitce o nedostatečném posouzení zákonnosti a ústavnosti opatření Nejvyšší správní soud uvádí, že se Městský soud v Praze se vznesenými obecnými žalobními námitkami vypořádal a s jeho právními závěry se lze ztotožnit. V dalším pak Nejvyšší správní soud odkazuje na závěry učiněné níže.

Stěžovatel rovněž uplatnil námitku odpovídající § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze podat kasační stížnost z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena. Stěžovatel důvodnost této námitky spatřuje v tom, že nebyl povinen ve shodě s pravidly obsaženými v čl. 2 odst. 3 opatření zajistit shodu údajů obsažených v nákladovém a finančním účetnictví.

Stěžovatel je držitelem telekomunikační licence ze dne 4. 3. 2002, č. j. 38155/2001/I-603. Tou mu bylo mj. uloženo zajišťovat tzv. univerzální službu. Podle jejího bodu D, odst. 4, písm. a) je stěžovatel povinen řídit se při poskytování služeb podle uvedené licence příslušnými právními předpisy, jakož i *„cenovými rozhodnutími Úřadu, opatřeními a předběžnými opatřeními Úřadu, ... a to i těmi, které byly vydány po nabytí právní moci rozhodnutí o vydání telekomunikační licence.“* Uvedené skutečnosti přitom nebyly v řízení nijak zpochybněny.

Podle § 34 odst. 2 písm. a) zákona o telekomunikacích je držitel telekomunikační licence, kterému byla podle § 30 odst. 3 téhož zákona uložena povinnost poskytovat univerzální službu, povinen vést oddělenou evidenci nákladů a výnosů služeb poskytovaných v rámci univerzální služby. Právní úpravu institutu oddělené evidence nákladů, tržeb a výnosů obsahuje § 79 odst. 1 a 2 zákona o telekomunikacích. Podle odstavce 1 předmětného ustanovení žalovaný stanoví opatřením metodiku oddělené evidence nákladů, tržeb a výnosů, včetně vloženého kapitálu pro tvorbu cen. Uvedené ustanovení je zákonným zmocněním pro vydání opatření č. OÚ - 6/S/2000. Podle § 79 odst. 2 zákona o telekomunikacích jsou provozovatelé telekomunikačních služeb povinni vést oddělenou evidenci nákladů, tržeb a výnosů, včetně vloženého kapitálu, a to, což Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, podle metodiky v souladu s odstavcem 1 téhož ustanovení.

Podle Nejvyššího správního soudu je třeba rozlišovat mezi stanovením metodiky opatřením a mezi schválením metodiky předložené poskytovatelem telekomunikačních služeb. Metodika byla stanovena v předmětném opatření. Na základě toho byl stěžovatel povinen předložit ke schválení jím vypracovanou metodiku, a to v intencích požadavků vyjádřených zejména v čl. 2 odst. 3 předmětného opatření. Jak vyplývá z části první uvedeného opatření, jeho cílem je vytvořit podmínky pro to, aby účetní a evidenční systémy poskytovatelů služeb umožnily sledovat proces tvorby cen, a to právě na základě metodiky oddělené evidence nákladů, tržeb a výnosů, včetně vloženého kapitálu. Článek 2 předmětného opatření již obsahuje konkrétní požadavky, jak by měla zpracovávaná metodika vypadat. Podle čl. 2 odst. 3 opatření celkový počet nákladů, tržeb a výnosů, včetně vloženého kapitálu, přiřazených k jednotlivým službám podle metodiky poskytovatele, se musí rovnat údajům uvedeným ve výkazech účetní závěrky. Takto utvořenou metodiku je posléze podle § 79 odst. 1 zákona o telekomunikacích poskytovatel veřejných telekomunikačních služeb povinen předložit žalovanému ke schválení.

Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené konstatuje, že metodika stanovená v opatření určuje obecně soulad údajů obsažených ve finančním (účetní závěrka) a

nákladovém účetnictví (oddělená evidence). Stěžovatel nicméně v kasační stížnosti shora uvedený postup zpochybňuje, když uvádí jiné možnosti, které má žalovaný při zjišťování a ověřování výše prokazatelné ztráty. K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že žalovaný nejen ve svých vyjádřeních, nýbrž i v jím vydaných a shora specifikovaných rozhodnutích, zcela jednoznačně uvedl důvody, které jej vedly k tomu, že požaduje shodu údajů obsažených v nákladovém a finančním účetnictví. Těmi byla jednak skutečnost, že aktiva lze v budoucnu zvýšit, což je nepředvídatelné a to, že by se projevení (zahrnutí) impairmentu mohlo týkat i jiných služeb než těch, které jsou poskytovány v rámci univerzální služby. Dalším důvodem bylo umožnit ověření skutečnosti, že náklady nebyly přiřazovány opakovaně.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu bylo účelem řízení před žalovaným schválení předložené metodiky podle § 79 odst. 1 zákona o telekomunikacích. Žalovaný v této souvislosti posuzoval stěžovatelem předloženou metodiku z hlediska daných požadavků na její obsah. Jedním z nich byl i požadavek shody údajů obsažených ve finančním a nákladovém účetnictví, což stanoví čl. 2 odst. 3 opatření. Protože první verze předložené metodiky těmto stanoveným požadavkům nevyhověla, byl stěžovatel vyzván k předložení její nové, resp. opravené verze. Stěžovatel tomu tak prokazatelně učinil, proto byla metodika schválena prvoinstančním správním rozhodnutím. Zákon o telekomunikacích přitom neumožňuje neschválení předložené metodiky, neboť v takovém případě by nemohlo dojít k úhradě ztrát z poskytování univerzální služby (srov. zejména § 32 odst. 3 zákona o telekomunikacích). To však samo o sobě neznamená, že by žalovaný nemohl ve spolupráci se stěžovatelem odstraňovat nedostatky předložené metodiky, jako tomu bylo i v posuzovaném případě.

Požadavek na soulad údajů obsažených v nákladovém účetnictví (oddělené evidenci) a finančním účetnictví (účetní závěrce), který je stanoven v čl. 2 odst. 3 opatření, je součástí metodiky oddělené evidence nákladů, tržeb a výnosů, jíž se je poskytovatel veřejných telekomunikačních služeb podle § 79 odst. 1 a 2 zákona o telekomunikacích povinen řídit. Nejvyšší správní soud přitom neshledal žádný důvod, který by jej vedl k závěru, že uvedené opatření bylo v rozporu s mezemi danými § 79 zákona o telekomunikacích.

Stěžovatel je podle § 34 odst. 2 písm. a) zákona o telekomunikacích povinen vést oddělenou evidenci nákladů a výnosů služeb poskytovaných v rámci univerzální služby. To je jeden z nástrojů, jak lze dospět k výši ztráty za poskytování univerzální služby, resp. k jejímu následnému ověření. Zákon o telekomunikacích stanoví oddělení nákladového účetnictví od jiných forem výkaznictví. Náklady mají být odděleny od výnosů. Oba druhy evidence mají být odděleny, přičemž by spolu současně měly být vzájemně souměřitelné. Ostatně doporučení k vedení odděleného účetnictví je obsaženo v čl. 4 odst. 2 Doporučení Komise o odděleném účetnictví a systémech nákladového účetnictví podle předpisového rámce pro elektronické komunikace (2005/698/ES). Smyslem oddělené evidence nákladů a výnosů je to, aby v případě hrazení ztráty z poskytování univerzální služby byla hrazena toliko skutečně dosažená ztráta z poskytování univerzální služby a nikoliv z jiných činností. Požadovaná shoda údajů obsažených v nákladovém a finančním účetnictví je dána zcela legitimním požadavkem, aby byla zajištěna co největší průhlednost a kontrola nad částkami účtovanými k úhradě ztráty vzniklé z povinnosti univerzální služby. To vyplývá ze směrnice č. 2002/22/ES o

univerzální službě. Oddělené vedení nákladového účetnictví (oddělená evidence) má za účel to, aby byla hrazena prokazatelná ztráta pouze z poskytování univerzální služby a nikoliv z jiných činností. Klíčovým je v tomto ohledu čl. 17 směrnice, k němuž se vztahuje rovněž výše uvedená Doporučení Komise. Podle předmětného ustanovení mají být zavedeny nezbytné a vhodné systémy nákladového účetnictví. Vnitrostátní regulační orgány přitom mohou stanovit formát účetní metodiky, která má být použita. V posuzovaném případě tedy žalovaný stanovil požadavky na metodiku v čl. 2 odst. 3 opatření tak, že vyžaduje shodu údajů obsažených ve finančním účetnictví (účetní závěrka) a v nákladovém účetnictví (oddělené evidence). Obdobné závěry lze přitom vyčíst z textu směrnice č. 2002/21/ES (tzv. rámcová směrnice). Z uvedeného lze proto dovodit, že povinnost souladu údajů obsažených v nákladovém a finančním účetnictví odpovídá zákonu o telekomunikacích a v souladu s jeho ustanovením § 31 odst. 2 umožňuje stanovit ceny za služby zahrnuté do univerzální služby tak, aby pokrývaly oprávněné náklady, včetně přiměřeného zisku.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal nezákonnou či protiústavní povinnost stanovenou v čl. 2 odst. 3 opatření, podle níž má být nákladové účetnictví pro účely zjištění výše prokazatelné ztráty z poskytování univerzální služby shodné s údaji obsaženými v auditované účetní závěrce. Stěžovatelem provedený impairment musel být podle mezinárodních účetních standardů IAS 36 zahrnut ve finančním účetnictví a tím pádem v auditované účetní závěrce. Podle požadavků vyjádřených v čl. 2 odst. 3 opatření proto musel být impairment zahrnut i v rámci účetnictví nákladového (oddělené evidence). Zahrnutí impairmentu do nákladového účetnictví však nemůže údaje v něm obsažené zkreslit, neboť se jedná o ekonomicky neoprávněný náklad podle položky č. 35 cenového rozhodnutí č. 01/2003, případně též podle čl. 2 odst. 1 písm. f) OOP/4/03.2006-3. V oddělené evidenci se mohou evidovat pouze ty náklady, které byly zahrnuty v auditované účetní závěrce. Tímto požadavkem je zajištěna co největší míra průhlednosti a kontrola nad částkami účtovanými k financování povinnosti univerzální služby. Stěžovatel přitom uvedené závěry nezpochybňuje a uvádí pouze to, že žalovaný mohl postupovat jinak a dojít ke shodnému výsledku. Nejvyšší správní soud však ve shodě s Městským soudem v Praze výše vyložil zákonné a legitimní důvody, které vedly žalovaného k tomu, že pro tvorbu předkládané metodiky určil požadavky objektivizované v čl. 2 odst. 3 opatření. Nákladové účetnictví stěžovatele (oddělená evidence nákladů, výnosů a vloženého kapitálu podle § 34 odst. 2 písm. a) zákona o telekomunikacích) se tedy vede podle metodiky stanovené v ustanovení čl. 2 odst. 3 opatření, které bylo pro stěžovatele jako držitele telekomunikační licence závazné.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. nejsou dány, a proto kasační stížnost není důvodná. Proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 120 a § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřisluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. června 2010

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu